

UZASADNIENIE

Na mocy art. 424 § 3 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk, mając na względzie treść złożonego wniosku o uzasadnienie wyroku Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu.

Oskarżona E. F. ma 41 lat, posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest geodetą. Zatrudniona jest w Urzędzie Miejskim w E. na stanowisku inspektora z wynagrodzeniem 2.000 zł miesięcznie. Oskarżona jest mężatką, ma dwoje dzieci w wieku 6 i 16 lat. E. F. nie była dotychczas karana.

(dowód: dane o karalności – k.18, dane o podejrzanym – k.12)

W dniu 27 września 2015 r. o godz. 6.55 funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w E. zatrzymali do kontroli drogowej samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...). Samochodem tym kierowała E. F.. Kierująca została poddana badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Po przeprowadzonym badaniu u E. F. stwierdzono 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (I wynik).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej E. F. – k.45, protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k.2-3, świadectwo wzorcowania – k.4)

Przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie głównej oskarżona E. F. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego okoliczności faktyczne determinujące odpowiedzialność karną oskarżonej E. F. odnośnie zarzucanego jej czynu nie budzą wątpliwości.

Oskarżona będąc w stanie nietrzeźwości kierowała pojazdem mechanicznym – samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). Zgodnie zaś z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. U oskarżonej badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżona E. F. znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Pomimo tego oskarżona zdecydowała się na prowadzenie samochodu. Wobec powyższego należało uznać, iż oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 178a § 1 kk, zgodnie z którym karze podlega ten, kto w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Przepięstwo z art. 178a § 1 kk jest zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Sąd, na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonej karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 kk. Zgodnie z art. 53 § 1 kk górną granicę wymiaru kary wyznacza wina sprawcy. Pełni ona nie tylko funkcję legitymizującą odpowiedzialność karną, ale również limitującą w tym sensie, że kara nie może swoją dolegliwością przekroczyć stopnia winy.

Oskarżona zna obowiązujące normy i zasady współżycia społecznego i wie, jakie konsekwencje wynikają z ich nieprzestrzegania, zatem miała możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i zachowania się zgodnie z obowiązującym prawem. Oskarżona, której muszą być znane zasady prawne i etyczne zabraniające prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, podjęła wadliwy proces decyzyjny i w konsekwencji popełniła

przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. E. F. jest osobą dojrzałą, znającą skutki wpływu alkoholu na organizm ludzki, wprawiała się w stan nietrzeźwości z własnej woli oraz samodzielnie.

W ramach wyznaczonej przez stopień winy górnej granicy dolegliwości karnej, rodzaj i wymiar kary współwyznacza stopień społecznej szkodliwości konkretnego czynu zabronionego przypisanego sprawcy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości tego czynu należy kierować się definicją tego pojęcia zawartą w art. 115 § 2 k.k. W przedmiotowej sprawie należy stwierdzić, iż jest on znaczny, co wynika z rodzaju i charakteru naruszonych dóbr prawnych, w które ten czyn godzi /bezpieczeństwo w komunikacji/ oraz sposobu i okoliczności popełnienia czynu - oskarżona miała świadomość spożywania alkoholu podczas wieczoru poprzedzającego kontrolę drogową, nadto zwrócić trzeba uwagę na stopień stężenia alkoholu, który miała oskarżona we krwi, tj. 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Uznać trzeba, iż oskarżona prowadząc w takim stanie samochód stanowiła poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Pokreślenia wymaga, że w przekonaniu nietrzeźwych kierujących popełnienie występku z art.178a§1 kk /tj. prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości/ nie jest czymś wysoce nagannym. Jest to spostrzeżenie Sądu wynikające z doświadczenia zawodowego. Dostrzec można, że sprawcy tego przestępstwa bagatelizują je, a nie rzadko się zdarza, że popełniają je ponownie. Tymczasem często takie ich zachowanie prowadzi do tragicznych wypadków drogowych, w których śmierć lub ciężki uszczerbek na zdrowiu ponoszą ludzie.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował uprzednią niekaralność oskarżonej, dobrą opinię z miejsca pracy.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż karą adekwatną tak do stopnia zawinienia, jak i społecznej szkodliwości czynu jest kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 20 zł. Wymierzona ilość stawek dziennych oddaje szkodliwość społeczną przypisanego czynu, zaś wysokość stawki dziennej odpowiada możliwościom majątkowym oskarżonej. Orzeczona kara jest najłagodniejszą z przewidywanych przepisem art. 178 § 1 kk, a przy tym na tyle dotkliwą, by skutecznie powstrzymać oskarżoną od wykraczania przeciwko porządkowi prawnemu w przyszłości.

Na mocy art.42 § 2 kk orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Przy ustalaniu okresu, w którym oskarżona jest pozbawiony możliwości prowadzenia pojazdów Sąd miał na uwadze przede wszystkim zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a zatem wagę i stopień naruszenia zasad ostrożności w ruchu. Istotnym jest, że kierując w stanie nietrzeźwości Elia H. - F. narażała na niebezpieczeństwo nie tylko siebie, ale także pozostałych uczestników ruchu drogowego. Orzeczenie tego środka karnego w takim rozmiarze nie jest wysokie skoro zostało wymierzone w dolnej – minimalnej granicy ustawowego zagrożenia. Niemniej jednak przynajmniej na ten czas wykluczy oskarżoną z ruchu drogowego, co spowoduje wzmożenie bezpieczeństwa na drogach. Takie jest przecież ratio legis tegoż przepisu. Trzyletni okres zakazu w ocenie Sądu będzie wystarczającym, by wdrożyć oskarżoną do przestrzegania i podporządkowania się obowiązującym zasadom bezpieczeństwa w ruchu.

Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet tego środka karnego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27.09.2015 r.

Nadto Sąd na podstawie art. 43a § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonej, także ten środek karny nie może być uznany za surowy, zwłaszcza, że orzeczono go w minimalnym rozmiarze.

Zważywszy na konsekwentną postawę oskarżonej E. F. koniecznym jest odniesienie się sugerowanego wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego. Oskarżona jest osobą niekaraną, która dotychczas poprawnie funkcjonowała w społeczeństwie. Rozważając jednakże możliwość warunkowego umorzenia postępowania karnego Sąd bada stopień winy sprawcy, jak również stopień społecznej szkodliwości czynu, które winny nie być znaczne.

Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę przesłanki art. 115 § 2 kk tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru sprawcy. W tym wypadku Sąd wziął pod uwagę w szczególności przebieg wydarzeń, to jest fakt

poruszania się przez oskarżoną po drodze publicznej pojazdem mechanicznym, wprawdzie w godzinach rannych, ale w porze, ale gdy już nasila się głównie ruch pieszych, ale też pojazdów i rowerów. W tej sytuacji oskarżona poruszająca się samochodem niewątpliwie stwarzała istotne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Ponadto stężenie alkoholu w jej organizmie przekroczyło stężenie nakazujące kwalifikować to zachowanie, jako przestępstwo i nie było to przekroczenie nieznaczne. Oskarżona posiadała, jak wspomniano, 0,38 mg/l do granicznych 0,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Stężenie to wprawdzie spadało, jednakże powoli. Nie sposób przecież zaprzeczyć, że w tego rodzaju sytuacji, przy braku pewności co do stanu trzeźwości, E. F. nie powinna była w zdecydować się na prowadzenie samochodu, zwłaszcza, że nie znajdowała się w sytuacji przymusowej, nie musiała bezwzględnie korzystać z tego środka transportu (oskarżona wybierała się na grzyby, a jej mąż – podobnie jak oskarżona spożywający alkohol poprzedniego wieczoru - nie zdecydował się na prowadzenie pojazdu). Taki kierujący stanowi zagrożenie dla ruchu kołowego, ale i pieszych, a spowodowane przez niego kolizje mogą być dotkliwe dla pokrzywdzonych. Sąd uznał zatem, że w świetle powyższego trudno ocenić, by społeczna szkodliwość czynu oskarżonej nie była znaczna. Był to czyn przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji zasługujący na dezaprobatę i potępienie. Trzeba pamiętać nie tylko o ewentualnym zagrożeniu, jakie mogła stanowić oskarżona w tej jednej indywidualnej sytuacji, ale także o szerszym kontekście społecznym, w tym o wyjątkowej nagminności takich zachowań.

Trudno również jako nieznaczny ocenić stopień winy oskarżonej. Oskarżona jest osobą dojrzałą, dysponującą odpowiednim doświadczeniem życiowym, ale też i wiedzą, odnośnie zakazu prowadzenia pojazdu po spożyciu alkoholu, wpływu alkoholu na organizm, co z kolei powinno skutecznie powstrzymać oskarżoną przed kierowaniem samochodem po wypiciu alkoholu. Taka refleksja jednak nie miała miejsca.

Sąd jest pełen zrozumienia dla sytuacji życiowej i rodzinnej E. F., tym niemniej ona sama w sobie nie może być jedynym czynnikiem decydującym o zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Z popełnieniem przestępstwa zawsze wiążą się negatywne skutki, a oskarżona jako osoba dorosła, dojrzała powinna nie tylko o tym wiedzieć, ale też przewidywać konsekwencje swoich zachowań. W ocenie Sądu warunki rodzinne i osobiste oskarżonej nie należą do kategorii wyjątkowych, specyficznych, nakazujących potraktowanie oskarżonej w sposób szczególny, uprawniony, a tym bardziej pobłażliwy. Oczywistym jest, że wyrok skazujący spowoduje znaczne dolegliwości związane z utratą dotychczasowej pracy. Nie ulega natomiast wątpliwości, iż jest to konsekwencja wyłącznie niewłaściwej decyzji i naganego zachowania samej oskarżonej. Bezspornie każda kara czy środek karny pociąga za sobą dla osoby skazanej, jego najbliższych negatywne następstwa, z którymi jednak osoba decydująca się na popełnienie przestępstwa winna się liczyć, natomiast w tej sytuacji względy prewencji ogólnej mają zdecydowany prymat. Ponadto nie ulega wątpliwości, iż oskarżona jest osobą wykształconą, z zawodu jest geodetą, z całą pewnością będzie miała możliwość zatrudnienia, poza strukturą urzędów samorządowych czy państwowych.

Tym samym Sąd nie dopatrył się możliwości warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej.

Z kolei na mocy art. 624 kpk Sąd zwolnił oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonej;
3. Akta przedłożyć z wpływem lub 14 dni od zpo.